

og Amerika anerkendes Tilbudets forpligtende Kraft. Men ogsaa i disse Lande kan der dog i den nyere Tid spores en Tendens henimod Løftetheorien. Da denne er saa fast anerkendt ikke alene i dansk, men ogsaa i vore to nordiske Nabolandes Theori og Praksis, skal man ikke her nærmere dvæle ved de Fordele, den frembyder, men blot lige henpege paa, at den utvivlsomt stemmer bedst med begge Parter Interesse. Løftemodtageren opnaar ved Løftetheorien den Fordel, at han vil kunne foretage de fornødne Undersøgelser og Overvejelser, hvoraf det afhænger, om han vil akceptere Tilbudet, uden at behøve at frygte for, at Tilbudsgiveren imedens tilbagekalder Tilbudet, og ogsaa Tilbudsgiveren vil være vel tjent med den Regel, at han bindes ved sit Tilbud, idet dette vil forøge Udsigten til, at hans Tilbud bliver taget under alvorlig Overvejelse og akcepteret af Modtageren. Forsaavidt han ikke ønsker at være bunden ved sin Erklæring, kan han jo tage Forbehold i saa Henseende. Om Anvendelse af Kapitlets Regler paa Viljeserklæringer, som ikke ere Tilbud, se Side 23.

Betegnelsen „Tilbud“ er i Overensstemmelse med sædvanlig juridisk Sprogbrug i Udkastet benyttet om den først afgivne af de to Viljeserklæringer, som danne Aftalen, og kan altsaa f. Eks. ikke blot finde Anvendelse paa den Viljeserklæring, hvorved en Vare tilbydes, men ogsaa paa den Viljeserklæring, hvorved der bydes en Pris for en Vare. Dette finder man Anledning til at fremhæve, fordi denne Udtrykksmaade er noget fremmed for merkantil Sprogbrug, hvorefter man vel „tilbyder“ en Vare, men „byder“ en Pris.

Medens det i § 1 saavel i Lov om Køb af 6te April 1906 som i det af Kommissionen udarbejdede Udkast til Lov om Kommission, Handelsagentur og Handelsrejsende er fastsat, at de paagældende Loves Bestemmelser kun komme til Anvendelse, forsaavidt ikke andet følger af Aftale eller af Handelsbrug eller anden Sædvane, har man ikke kunnet indlede nær-

værende Lovudkast med en saadan almindelig Bestemmelse, der i alt Fald ikke kunde gælde for Bestemmelserne om Ugyldighed i 3dje Kapitel. Men for Reglerne i 1ste Kapitel, der alle ere af deklaratorisk Karakter, har man fundet det rigtigt udtrykkeligt at fremhæve dette i en til § 1 i fornævnte Lov og Lovudkast svarende Bestemmelse, hvorefter Kapitlets Regler kun komme til Anvendelse, forsaavidt ikke andet følger af Tilbudet eller Svaret eller af Handelsbrug eller anden Sædvane. Særligt har man fundet sig foranlediget her til for at udelukke den i Grosserer-Societetets Komites Erklæring over det foreløbige Udkast udtalte Frygt for, at Udkastets Bestemmelser kunne hæmme den kommende Udvikling.

Udkastet indeholder ingen almindelig Bestemmelse af Tilbudets Begreb. Det henholder sig til den almindelige Forstaaelse af Tilbudet som en Erklæring, der maa antages endelig at tilsigte at binde den erklærende; en Forudsætning for, at dette kan antages, maa det være, at den indeholder fornøden Specialisering af Ydelsesgenstanden i Henseende til Beskaffenhed og Mængde. Bestemmelser som dem, der findes i den schweiziske Forbundslov om Obligationsretten Art. 7 og den ældre tyske Handelslovbog § 337 til Vejledning ved den her undertiden tvivlsomme Afgrænsning mellem Tilbudet og Opfordringen til at give Tilbud, har man ikke ment at burde optage. En Antydning af denne Forskel findes dog i § 10, som ved Sætningen „Har nogen i Henvendelse, som ellers vilde være at anse som Tilbud“ udtaler en Forudsætning om, at ikke enhver Henvendelse angaaende Afslutning af Aftale er Tilbud. Som Tilfælde, hvor det formentlig er anerkendt, at der ikke foreligger Tilbud, men blot en Opfordring til at afgive Tilbud, kan nævnes Falbydelse af Varer til Publikum gennem Avertissementer, Priskuranter, som udsendes af Handlende, Jernbanekøreplaner, Dampskibslistes, Theaterplakater og desl. Derimod vil man sædvanlig opfatte en uopfordret Tilsendelse af